

No. 21.

Sangeren.

En Samling af ældre og nyere Viser.

4 smukke Viser.

1. En Sang jeg vil fremsføre om tappre Lieutenant Lund.
2. Jeg fandt mig en Hyrdinde i Lunden hvor hun sad.
3. Vaal sine Hono' paa Haugann utflepper.
4. Modtag den Blomst jeg rækker dig.

Christiania.

Tilløbs i Theodor Rose's Visehandel,
Akersgaden No. 3 (tæt ved Kontrastjæret.)
↵ Handlende erholde god Rabat. ↵

V box 28:814

En vakker Bise

om

den tappre Lieutenant Lund.

Bekjendt Melodi.

En Sang vil jeg fremsføre om tappre Lieutenant Lund,
Som blev til Stockholm sendt at hente Lovens Grund
For vor Regjerings Stand,
Hvordan den skulde holdes hos os i Norges Land.

2. Det var en Aften silde jeg ind i Stockholm gif,
Der mødte mig en Jomfru, som venlig saa mit Nik,
Dg spurgte om mit Navn,
Hun var Baronins Datter, og var af Adelsstand.

3. Jeg svared hende venlig, „mit Navn du vide maa:
Fra Norge er jeg kommen og skal til Kongen gaa,
Mit Navn er Lieutenant Lund,
Det bruges udi Norge af alle Folkes Mund“.

4. „Jeg beder dig saa venlig, du mig besøge maa,
Min Fader er ei hjemme, men er paa Nordlands-Mo,
Dg exercerer der.
Nu han desværre for mig meget sygelig er“.

5. Jeg takker hende venlig for hendes Tilbud fin,
„Jeg haver ikke Tider jeg skal for Kongen ind,
Dg tale med ham saa
Om mine Express Breve, hvordan det mig vil gaa.“

6. Den anden Morgen tidlig jeg mon paa Slottet gaa;
Der mødte mig en Tjener, som vinked til mig saa

— 3 —

Dg spurgte om mit Navn,
„Lieutenant Lund jeg hedder og er fra Norges Land.“

7. Jeg hilser dig saa venlig ifra vor Frue god,
Om du dem vil besøge, alt ved et Middagsmaal;
Thi Tiden er saa lang
For vores unge Fruer, som bo i Sverigs Land.“

8. Er der ikke andet end Fruer i den Gaard,
Dg Mandbesøgelses de saa saare sjeldent faar,
Saa hils saa venlig ind,
Jeg skal dem vist besøge, alt om en føie Tid.

9. Da Klokken tolv var slagen, jeg gif i Gaarden ind,
Der mødte mig en Kjæde af smukke Jomfruer fin,
Jeg hilset alle dem,
Nu skal de bleve besøgt udaf norske Mænd.

10. Den skjønnne Jomfru Clara tog mig ved Haanden fat
Dg fulgte mig saa venlig alt udi i sit Pallads,
Hvor der tillavet var
Et Maaltid uden Dige, som de beredet har.

11. Jeg havde god Fornøielse, og jeg fornøied' dem,
„Nu stunder der til Aften, nu maa jeg reise hjem,
Alt til det store Slot,
Jeg takker skjønnne Jomfruer for alt beviste Godt.“

12. Saa svared Jomfru Clara: „hør du fra Norges Land,
Er du saa stolt tilmode, og er af ringe Stand;
I Nat du blive maa,
Dig intet Ondt skal ramme, ei heller Ondt skal faa.“

13. Jeg hørte om den Tale, alt om min unge Stand;
„Jeg fattig er men ærlig, hvorhen jeg gaar i Land;

Men svenske Skjøger ei
Saa snarlig mig skal narre, nu reiser jeg min Bei.

14. Den tredje Morgen tidlig jeg reiseferdig var,
Fra Stockholms Slot og Fæstning saa venlig Afsted ta'r;
Jeg takker alle dem,
Som mig saa godt har undet, nu maa jeg reise hjem.

15. En halv Mil ud fra Staden, der mødte mig en Vagt,
Som vistnok var udsendt ifra det Fruepal,
For jeg besøgte dem,
Dg alle Skjøger kaldte, jeg fik en Løn saa flem.

16. Den ene hug med Sabel alt paa min venstre Arm,
Den anden slog med Klingen, herover jeg blev harm,
Jeg min Pistol tog fat,
Dg skjød Kuglen i Armen, saa Sablen den nedfaldt.

17. Saa drog jeg ud min Sabel, og mandig med den slog,
Bed en besværlig Fægten, jeg dem paa Flugten jog,
Dg siden reiste jeg
Saa sorgfuld tilmode en lang besværlig Bei.

18. Det om Hosten atten hundrede sexten var
Jeg af en haard Fægtning al min Tid nok Minde har
Det jeg erindre maa
Saalænge som jeg lever, en Krøbling jeg maa gaa.

Jeg fandt mig en Hyrdinde.

Mel.: Det hændte sig Sephta den Geliads Mand.

Jeg fandt mig en Hyrdinde i Lunden hvor hun sad;
Hendes Faar de saa lystigen springe, Hun har et

Baand om Halsen, var flettet udaf Blomster smaa,
Blaa Dine og de rosenrøde Kinder. O elskede Barn,
O laa jeg i din Arm! Jeg mig frem af Bustene svinger.

2. Hør du mig Hyrdinde hvad jeg dig spørge maa;
Giv mig Svar paa de Spørgsmaal jeg fremsfører:
Jeg spørger om din Fader, din Moder og dit Hjem,
Dg hvem eier de Faar, som her ganger? Hvor er du
født, Dg hvor tjener du dit Brød? Jeg elsker dig i
Verden for Alle.

3. O naadige Herre! jeg passer ei for dem, Jeg
er født i en Hytte udi Stoven; Min Moder er en
Enke, og jeg er faderløs, min Fader er i Jorden be-
graven; disse Faar er vort Brød, Dg Guds Forsyn
saa født; Han føder alle Dyrene i Stoven.

4. Saa gave de hinanden Deres Hjerte og Haand,
De levede fornsiede og glade; De samlede saa ofte
i grønne Rosenlund, Dg i Hytten saa ofte de vare;
De levede i Fred 3 Aarene vel fem, saa Ingen det
kunde fornemme.

5. Men Falskhed, som saa ofte i Verden gaar
omkring, Saaledes til min Moder de sigte: Din Søn er
trolovet, og det er ikke ret, Thi det for simpel en
Pige, Med Vagt jeg blev omfat, Dg sørged' Dag og
Nat, For jeg min Hyrdinde maa forlise.

6. Jeg gif til min Moder, og faldt paa mine
Knæ, Dg sagde: min Moder, saa kjære! Er jeg ikke
din Søn, som har hvilet i dit Skjød, Dg diet dine
Bryster saa søde? Jeg onsker dig Fred til evig Sa-
lighed, Om jeg min Hyrdinde maa nyde.

7. Du maa ei tale saa, Du vanartige Søn, Gaa bort fra min Haand og min Side! Jeg siger dig for sandt vil du blive hendes Mand, Gaa bort fra mit Hjerter tillige! Saafremt du hende faar, Jeg vist til Graven gaar, Og aldrig dig i Verden tilgiver.

8. Min Moder hun blev syg, og hun kaldte mig til sig, Jeg min deilige Pige maa forlise; Jeg indgik det Løfte, imens hun levede, Jeg ikke den Pige skulde ægte; Saa døde hun hen, Da sprang jeg til min Ven; Mit Hjerter af Glæde sig letted.

9. Jeg gik og jeg sprang og jeg synger en Sang, Det var alt om min Ven og Pige; Min Moder er død, og vi To er' lykkelig', Paa Jorden vor Lykke ei udfiges. O deilige Møe, min Moder er død; Og vi er i et jordiff Himmerige.

9. Da jeg kom til Hytten, jeg snarlig fornem Hendes Moder har en sørgelig Raabe; Jeg faldt da til Jorden, og det af al Magt, Hvad betyder det, monne jeg spørge? Min Datter saa sød, Af Sorgen er død, Og jeg er alene i Skoven.

10. De ledte mig til Graven, da segned' jeg til Grund, Og raabte med en tydelig Stemme: Jeg er jo din Ven, som har hvilet i dit Skjød, Du har baaret mig under dit Hjerter; Jeg mindes den Dag, Da vi skiltes ad, Den eneste paa Jorden jeg begjerte.

11. Jeg raabte af Kræfter, jeg fik af al Magt: Jeg raabte: min sødeste Hyrvinde! Er du død af Sorgen, og er ei mere til, Saa er Du vel i Graven at finde! Han kaster Graven op, Og fandt den Dødes Krop, Som alt var til Jorden forsvunden.

12. Vanartige Menneffer, som ei Ende faar, Før Verden stødes om og gaar til Grunde; Det Gode gaar til Grunde; men Falskhed bestaar, Det haver jeg i Tiden befunden. Gud hjælp den i Nød, Som ei har andet Brød, End at tjene det saaledes med Munden.

Paal paa Haugen.

Egen Melodi.

Paal sine Høno' 'paa Haugann utflepper
Hønunn saa lett over Haugann sprang;
Paal kunne vel paa Hønunn fornemma
Ræven va' ute med Rompa saa lang;
Kluk, Kluk, Kluk, sa' Høna 'paa Haugjen;
Paal hann sprang og vrængde med Lugun;
No tør eg intkje koma heim aat'n Mor!"

Paal hann gikk seg litt længer 'paa Haugjen,
Jekk han hjaa Ræven laag 'paa Høna og gnog;
Paal hann tok seg ein Stein uti Neve'
Duglegt hann da te' Ræven slog!
Ræven flaug, saa Rompa ha's riftad'
Paal hann gret for Høna, hann mistad';
„No tør eg intkje koma heim aat'n Mor!"

Hadd' eg no Neb og hadd' eg no Kløer
Og viste bare, for Rævann laag'
Skuld' eg dem baade rispa og klora
Fremman te' Nattjen og bak over Laar.
„Stam for alle Rævann raude!
Gu' gjev at dom alle va' daude!
Saa skuld' eg koma heim aat'n Mor!"

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60

Intkje kann ho' verpa' og intkje kann ho' gala,
Intkje kann ho' krjupa og intkje kann ho' gaa!
Eg faa gaa med aat Kvønn' og mala
Dg faa att' Njole, eg mista' igaar!
„Men Skit!“ sa'n Paal, eg e' intkje bangen;
Kjefsten og Note' ha' holpet saa Mangen,
Eg tør nok vel koma heim aat'n Mor!”

Paal han Korne paa Kvænna te aa sleppa
Saa at de kjomad i 'hver ein Begg
Saa at Agnann byrjad' aa sljuga
Dg dei bleiv lange som Geiteragg;
Paal hann gav seg til aa lee og til aa knegge
„No fikk eg like for Hona og for Egge,
No tør eg trygt koma heim aat'n Mor!”

Modtag den Blomst jeg rækker dig.

Modtag den Blomst jeg rækker dig,
Kun ringe er min Gave;
Den ei ved Konst fremsthyder sig
3 blomsterrige Have,
Jeg fandt den paa min stille Bei,
Det er den simple Glemmigei.

Useet den ofte svinder hen,
Dg ingen den afbryder;
Kun enkelt Vandrer finder den,
Dg al dens Skjønhed nyder.
D, sig ei til mit Dnske nei,
Modtag den og glem mig ei.